

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

ОТПЛАТА

chitanka.info

Младенчо вървеше през гората, яхнал обичната си сива магаричка. Краката му висяха над няколко сухи корена от храсти, привързани от двете страни на самара. През деня ги изкопаха с майка си от тяхната нива. Майка му се върна в село по-рано, а той остана да привърши и отнесе дома корените.

Притъмняваше; достраша го. Наоколо из гората се мяркаха черни сенки. Младен потупваше магаричката по шията и я подканваше да бърза. Но животното едвам се крепеше надолу, по стръмната горска пътечка.

Изведнъж момчето трепна. На двадесет крачки пред него нещо се чернееше на пътеката и шумеше.

„Дали не е мечка, или някой вълк?“ — помисли си Младенчо и зъбите му затракаха от страх. Но магаричката продължаваше да върви спокойно и той се надигна и погледна по-спокойно: „Не, не ще е мечка, а нещо черно полека се търкаля надолу“ — помисли той.

А когато приближи, разбра, че по пътеката слизаше някой, натоварен с връзка сухи дърва. Беше една жена. Младенчо я позна — стринка Гина от горната махала.

— Добра стига, стрино Гино! — поздрави радостно момчето.

Жената спря и го загледа.

— Дал ти бог добро, синко! Ами ти кое момче си?

— Младен, на вдовицата Дуна — отвърна момчето и скочи от магарето.

— Дай, стрино, да натоварим дървата!

Младенчо вдигна сухите пръчки, метна ги върху своите и подкара добичето.

— Че защо си се натоварила толкова? — попита я той.

— Ех, чедо, зима е. Коледа иде. Утре може да падне сняг. Ами тогава?

В селото стигнаха съвсем по тъмно. Жената поиска да свали и понесе пак на гръб дървата, но доброто момче я възпря:

— Недей — рече й то, — ще ти ги откарам чак до вас; защо ще се мъчиш? Уморена си.

И той откара и стовари дървата пред пътната ѝ врата. Горката жена не знаеше как да му благодари.

— Много здраве на майка ти — тя ми е другарка от моминство! — извика жената подир него. — Да си жив и здрав!

След два дена заваля сняг. А на Коледа валя два дни подред. Хора и добитък едва изгазваха из дълбоките преспи.

Утринта на празника стрина Гина се премени и ходи на църква. На връщане по една тясна пътека тя застигна малко момче с кобилица през рамо и пълни котли с вода. Детето едва крепеше котлите и с мъка пристъпваше по хлъзгавата пътека.

Жената го отмина, извърна се и що да види: пред нея беше сам Младенчо!

— Бре, сине, ами къде е майка ти? Защо ти сам носиш котлите?

Момчето я погледна:

— Мама е болна — отвърна то нажалено и пристъпи напред. Но жената пресегна и вдигна кобилицата от рамото му.

— Дай — рече тя, — не е твоя работа кобилица да носиш; тръгвай след мене.

Стринка Гина отнесе котлите чак в къщи. Болната вдигна глава от леглото и се зачуди, като видя старата си приятелка. Гостенката ѝ каза няколко добри думи, па се разшета, стъкна огън на огнището, тури гозба и излезе да потърси някакъв цяр за болната.

Така тя идва няколко дни, докато Младенчовата майка се приповдигна от леглото.

— Сестро, тъкмо навреме доде! — каза болната жена на старата си другарка.

Но стринка Гина се засмя:

— Младен, Младенчо ме доведе, доброто ти дете...

И тя едва сега ѝ разказа какво беше се случило в гората.

Младенчо също беше там и гледаше срамежливо към пода. Майка му, като чу какво е направил, простря ръце и го прегърна, ала нищо не можа да каже, защото гърлото ѝ бяха задавили радостни сълзи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.